

и специално ползата, принесена на сънародниците му чрез „неговото благоразумие и неговата опитност“. Полицейското потвърждение, което предхожда може-би наскоро заминаването му, е отъ 20 ноемврий 1839 г. Види се, Селимински има нужда отъ този документъ, за да потърси и въ новата страна подкрепа или признание въ българските срѣди. И че той е пристигналъ въ Атина презъ пролѣтта на 1840 г., личи отъ едно негово писмо до Априлова, гдето се говори за гръцкия народенъ празникъ въ столицата на 25 мартъ 1840 г., за получено писмо отъ Априлова, писано на 4 юний с. г., и за друго по-раншно писмо отъ същия, на което той не отговорилъ навреме, понеже билъ „заетъ въ сѣдилищата, да дири правосъдие противъ гръцката поквара“. Най-близкото писмо до Априлова отъ Селимински е, следъ това, отъ 17 септемврий 1840 г. За него става дума въ едно писмо на Априлова до Райно Поповича въ Карлово, датовано отъ Одеса, 20 октомврий с. г.

Следвало би да заключимъ, че щомъ още презъ юний 1840 г. Селимински говори за „дълго мълчане“ по поводъ на едно по-раншно писмо на Априлова, той ще е прекаралъ поне месецъ-два въ гръцката столица, и то вече като студентъ въ Университета. Още съ пристигането си тамъ той е трѣбвало да изпита голѣми досади, и то въ свръзка съ пропадането на срѣдствата си за живѣене. „Щомъ дойдохъ тукъ, пише той на д-ръ П. Беронъ, следъ месецъ започнаха нещастията ми. Излъгахъ се, та дадохъ паритѣ си подъ лихва, съ цель като завърша тукъ да отида въ нѣкой другъ университетъ за усъвършенствуване; обаче не можахъ да си ги взема назадъ, следъ като тичахъ по сѣдилищата и изгубихъ много дни“. Именно, въ Атина Селимински билъ дошелъ съ 3500 драхми: една сума, значителна за онова време и достатъчна, за да изкара четиригодишния курсъ на учението си. Обаче, като се боялъ да не би да го обератъ въ кѣщи крадци, той далъ часть отъ сумата на единъ търговецъ (подъ гаранция на другъ търговецъ), а друга — срещу полица на известния книжаръ Гарполисъ. „Първиятъ, докладва Селимински на Априлова въ 1840 г., избѣга въ Критъ, и отъ тамъ неизвестно где, а вториятъ фалира съ 200 драхми, — и така азъ сега съмъ въ безопасност отъ нападение на атинските крадци! Грозно нещастие, особено за мене, понеже нѣма где да прибѣгна въ